

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **P. K.**, zast. JUDr. Pravoslavem Svobodou, advokátem se sídlem Údolní 8, 400 01 Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.6.2013, č.j. OAM-5/LE-BE02-K01-2013, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce neměl na Ukrajině žádné potíže se státními orgány a rovněž nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních. Do České republiky (dále jen ČR) přicestoval poprvé v roce 2001, následně se vrátil na Ukrajinu a do ČR opětovně vycestoval v roce 2003, protože se mu zde měla narodit dcera J.. Od této doby pobýval v ČR nelegálně, třikrát vstoupil do azylového

-2-

řízení, po ukončení posledního řízení v květnu 2009 území ČR neopustil a pobýval zde opět nelegálně. Opakovaně mu za nelegální pobyt bylo uděleno správní vyhoštění, které nerespektoval, z tohoto důvodu byl zadržen a umístěn do záchytného zařízení pro cizince. Do vlasti se nechtěl vrátit proto, že zde má svoji rodinu, družku a dceru (české státní občanky) a dále proto, že na Ukrajině nic nemá, žil by tam jako žebrák. Žalovaný odůvodnil, že obavu z ekonomických potíží v případě návratu na Ukrajinu a snahu o sloučení rodiny nelze považovat za důvody azylově relevantní. Dále konstatoval, že ekonomická nouze v zemi původu nečiní z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, kterou je ČR vázána. Žalovaný zhodnotil žádost žalobce jako účelovou, s cílem legalizace pobytu. Odkázal žalobce na využití institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jejichž pomocí si může vyřešit platný pobyt na území ČR, upozornil v tomto směru i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS). K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalovaný neshledal zákonné podmínky, rovněž ani důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu dle § 14 cit. zákona, když za takový důvod neshledal žalobcovu snahu o péči o nezletilou dceru, která byla v minulosti nepravdivá (nesdílel s ní a družkou po celou dobu společnou domácnost, na výživu přispíval nepravdivě, partnerské neshody). Žalovaný v případě žalobce neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. Odkázal na relevantní judikaturu NSS (strana 9 napadeného rozhodnutí) podle které rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Toto rozhodnutí napadl žalobce v plném rozsahu včas podanou žalobou, a to pro jeho nezákonnost a nedostatečná a nesprávná skutková zjištění. Uvedl, že rozhodnutí neuznává skutečnost prokázanou rodným listem, že žalobce je otcem J. P. a druhem G. K. (obě občanky ČR), s nimiž žije ve společné domácnosti ve smyslu ust. § 115 občanského zákoníku. Žalobce je tedy otcem občanky EU mladší 21 let, kterou částečně vyživuje a žije s ní ve společné domácnosti. Dále žalobce namítá, že v ČR pobývá již od roku 2001, hovoří dobře česky, je integrován do společnosti a má zde pevné rodinné vazby. Žalobce se odvolává na ust. § 15 zákona o pobytu cizinců, jako analogie k § 14b odst. 1 zákona o azylu. Žalobce žádá o udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, vzhledem ke skutečnosti, že matka jeho dcery je vážně nemocná a žalovaný v rozporu s ust. § 31 a násl. zákona o rodině svým rozhodnutím žalobci ztížil výkon jeho rodičovských povinností a nezletilému dítěti tak vytvořil závažnou překážku v jeho právu na výchovu oběma rodiči. Dle jeho názoru tak žalovaný nerespektoval svou povinnost zkoumat všechny důvody možného udělení azylu a spokojil se s konstatováním neexistence pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž o možnosti udělení humanitárního azylu se ve svém rozhodnutí ani nezmínil. Žalobce k žalobě přiložil čestné prohlášení G. K. ze dne 25.7.2013, v němž potvrzuje soužití ve společné domácnosti se žalobcem, jejich společnou dcerou a jejím synem a lékařské potvrzení G. K. ze dne 22.7.2013 – neurologická ambulance (bolesti Th páteře, doporučeno dovyšetření stavu). Ze všech výše uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí

-3-

zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zopakoval, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by byl na Ukrajině pronásledován, či že by mu hrozilo pronásledování z azylově relevantních důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu. K otázce humanitárního azylu žalovaný odkázal na konstantní judikaturu NSS, konkrétně na rozsudek č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003. Uvedl, že řádně zjistil a posoudil osobní a rodinnou situaci žalobce, situaci v zemi původu, zdravotní stav žalobce, přičemž odkázal na závěry vydaného rozhodnutí, které jsou dostatečně a srozumitelně odůvodněny. Ohradil se proti žalobní námitce, že se možností udělení humanitárního azylu vůbec nezabýval. Odkázal na stranu 6-7 svého rozhodnutí, kde podrobně hodnotil situaci žalobce, ale neshledal u něho důvod hodný zvláštního zřetele k udělení tohoto azylu. Žalovaný vysvětlil, že posuzoval především rodinnou situaci žalobce, přijal žalobcem předložený rodný list jako důkaz, dále ale nijak nehodnotil ani otcovství ani partnerství žalobce s paní G. K., toliko hodnotil rodinné soužití v rozsahu tvrzeném žalobcem. S odkazem na konkrétní judikaturu NSS uvedl, že rodinné vazby nelze bez dalšího považovat za důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu. Zdůraznil, že se jedná již o čtvrtou žádost žalobce o mezinárodní ochranu, přičemž žalobce soustavně a opakovaně porušuje právní řád ČR, zdržuje se na jejím území neoprávněně, ač si mohl legalizovat svůj pobyt zde prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, na který sám v žalobě upozorňuje a jenž upravuje instituty pro trvalý vztah s občanem Evropské unie. K takovému účelu pak nelze zneužívat institutu mezinárodní ochrany. Žalovaný dále trvá na tom, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky ČR, kdy i podle ustálené judikatury NSS rodinné vazby nejsou důvodem, který by sám o sobě bylo možno podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu (usnesení NSS č.j. 2 Azs 66/2009 ze dne 8.1.2009). Dále připomněl, že ani v případě reálného rodinného života neukládá článek 8 Úmluvy všeobecný závazek akceptovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu (odkázal na rozhodnutí NSS č.j. 2 Azs 24/2010 ze dne 6.8.2010 a č.j. 9 Azs 5/2009 ze dne 11.6.2009). Podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velice přísné, přičemž v případě žalobce nebylo dle žalovaného prokázáno, že by jeho vycestování bylo natolik vážnou újmou, aby byl spuštěn extrateritoriální účinek čl. 8 Úmluvy a naplněny podmínky k udělení doplňkové ochrany. Žalobci, který se vědomě nelegálně na území ČR zdržuje od roku 2002, muselo být známo, že se vystavuje nebezpečí potenciálního vyhoštění z území ČR a nelze se tedy v jeho případě dovolávat společenské či pracovní integrace. Žalobce je zařazen do evidence nežádoucích osob od 7.2.2011 do 3.4.2019. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12.7.2002 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana, Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 31.10.2002 opravný prostředek žalobce odmítl. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6.12.2005 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná, Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 22.3. 2003 žalobu žalobce zamítl a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10.1.2007 kasační stížnost žalobce odmítl pro nepřijatelnost. Rozhodnutím žalovaného ze dne 10.2.2009 bylo řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, neboť jeho žádost byla shledána nepřípustnou podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Krajský soud v Praze k žalobě žalobce rozhodnutím ze dne 27.5.2009 řízení zastavil.

V pořadí čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9.1.2013 žalobce uvedl, že má ruskou národnost, hlásí se k pravoslavné církvi, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace, není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Ke svému životu uvedl, že do roku 2001 žil na Ukrajině, v květnu 2001 odjel do ČR, pobýval zde do prosince roku 2002 a poté se vrátil na Ukrajinu. Svou vlast naposledy opustil v březnu 2003 proto, že se mu v ČR měla narodit dcera. Přicestoval legálně na základě cestovního dokladu a víza. K důvodům podané žádosti uvedl, že nechce být deportován, v ČR chce žít se svojí družkou a dcerou. Pokud měl práci, platil náklady na domácnost, dceři kupoval, co bylo třeba. Uvedl, že dcera má srdeční vadu, v letech 2003 a 2004 prodělala dvě operace, rovněž jeho družka podstoupila operaci, musel se starat o dceru a jejího syna. Nyní žijí společně v novém malém bytě, družka pracuje v pekárně na expedici. ČR je pro něho cílovým státem, chce zde zůstat s dcerou a vychovávat ji. V budoucnu by se chtěl oženit, zařídit si doklady a získat legální pobyt. Doplnil, že již třikrát neúspěšně žádal v ČR o mezinárodní ochranu, v letech 2001, 2005 a 2009. Do vlasti se vrátit nechce, chce zde žít se svou dcerou. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Při provedeném pohovoru dne 8.4.2013 výše uvedené skutečnosti potvrdil, popřel jakékoliv potíže se státními orgány, policií, soudy nebo armádou své země původu. Zopakoval, že z vlasti odjel v roce 2003 proto, že se mu zde mělo narodit dítě. Na Ukrajině se chtěl rozvést, jeho žena žádala za rozvod 1000 USD, které neměl a hrozila mu problémy s vyřízením víza. Proto požádal svoji družku v ČR G. K., která mu poslala pozvání a on vycestoval. Požádal o mezinárodní ochranu, aby se mohl podílet na výchově dcery a nebyl deportován. Žalovaný žalobce upozornil, že z podkladů řízení o jeho správním vyhoštění vyplývá, že s družkou a dcerou nežijí ve společné domácnosti. Žalobce popsal ze svého pohledu, jak vypadalo společné soužití a na jakých adresách (strana 2 napadeného rozhodnutí). Uvedl, že pracoval a bydlel na ubytovnách, opakovaně pobýval

v zařízení pro zajištění cizinců. Naposledy s rodinou žil do konce října roku 2012. K současnému kontaktu s družkou a dcerou uvedl, že si volají, družka ho v lednu 2013 navštívila v zachytném zařízení. Družka pracuje ve směnném provozu v pekárně. Na výživu dcery přispíval, pokud pracoval, nyní je zadržen, nemá peníze. V roce 2005 mu bylo soudem stanoveno výživné, platil pravidelně 300,-Kč, ale i nad rámec této částky, družka mu vždy napsala složenku a on ji zaplatil. Ke zdravotnímu stavu dcery uvedl, že aktuálně problémy nemá, chodí na pravidelné kontroly, má zakázané sportovní aktivity. Žalobce uvedl, že se pokoušel zařídit si pobyt na území ČR prostřednictvím zákona o pobytu cizinců, ale neúspěšně. Chtěl získat roční vízum a trvalý pobyt, ale řekli mu, že z důvodu uloženého správního vyhoštění to není možné. Obdržel výjezdní vízum, ale nevycestoval a dále zde pobýval nelegálně. Do vlasti se vrátit nechce, nic a nikoho tam nemá, jeho rodina žije zde, neměl by práci a žil by jako žebrák. Doplnil, že si občas telefonuje s otcem, o své dceři na Ukrajině nic neví. Vyslovil obavu o zdraví své družky, která má nyní zdravotní problémy, nechce, aby se děti dostaly do dětského domova. Žalobce doložil rodný list dítěte J. P., nar. dne 5.4.2003, v němž je zapsán jako její otec a tři lékařské zprávy své družky G. K..

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jedná se zejména o Zprávu Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2011 ze dne 24.5.2012, Informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2012. Dále vycházel i z rozhodnutí o správních vyhoštěních žalobce z let 2009 a 2012. Zohlednil i žalobcem doložené materiály. Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Této možnosti nevyužil a nevzněl žádné návrhy na doplnění podkladů pro rozhodnutí.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných jak v řízení o mezinárodní ochraně s přihlédnutím k předchozím třem azylovým řízením, tak i v řízeních o správním vyhoštění a na základě výše uvedených informací o zemi původu a materiálů předložených žalobcem. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti politicky organizován ani jakkoli aktivní, a proto nelze dospět k závěru o jeho pronásledování dle § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Z výpovědí žalobce je zcela zřejmé, že svou vlast opustil již v roce 2003. Opakované žádosti o mezinárodní ochranu podával účelově z důvodu legalizace svého pobytu. Za nelegální pobyt mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění. Žalobce v průběhu současně vedeného správního řízení sám potvrdil, že svojí žádostí o mezinárodní ochranu si chce zajistit legalizaci svého dalšího pobytu zde, aby se mohl podílet na výchově své dcery. Popřel jakékoliv potíže se státními orgány, policií nebo soudy své země původu a žádné relevantní obavy pro případ svého návratu na Ukrajinu neuvedl, toliko, že se tam vrátit nechce, protože se chce zde starat o svou dceru a potřebuje legální pobyt.

Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbývá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Z již ustálené judikatury NSS (citované i v napadeném rozhodnutí) je zřejmé, že azylové řízení nelze zneužívat k legalizaci pobytu, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje, konkrétně již citovaný zákon č. 326/1999 Sb. S učiněnými závěry

-7-

žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Existence rodinných vazeb s občanem ČR tak již ze samotného smyslu citovaného ustanovení nemůže být důvodem pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu K jeho udělení se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Dále lze odkázat i na rozhodnutí č.j. 2 Azs 36/2005-48 ze dne 20.12. 2005, oba dostupné na www.nssoud.cz, v němž NSS uvedl, že „*Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona č. 325/1999 Sb.) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), tedy z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces*“.

Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Žalovaný se zabýval tvrzeními žalobce o společném soužití s družkou

G. K. a konfrontoval je se skutečnostmi, které vyplynuly z řízení o správním vyhoštění. Učiněné závěry náležitě odůvodnil. Soud proto nepřisvědčil žalobní námitce, že „se žalovaný o možnosti udělení humanitárního azylu ve svém rozhodnutí nezmínil.“ Z lékařských zpráv družky žalobce, a to ani z lékařské zprávy ze dne 22.7.2013 přiložené k žalobě (viz výše), nevyplývá tak závažný zdravotní stav, jakého se dovolává žalobce, který by ji zcela vyřadil z pracovního procesu a péče o dceru, když současně uvedl, že družka pracuje ve směnném provozu v pekárně. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Žalobce nevyslovil žádné azylově relevantní obavy pro případ návratu. Na tomto místě si soud dovoluje analogicky odkázat na závěry vyslovené Krajským soudem v Praze v jeho rozsudku č.j. 48 Az 70/2008-37, v němž se uvádí, že *„vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu v ČR podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb.).* Žalovaný na stranách 8-10 napadeného rozhodnutí podrobně popsal a odůvodnil, proč žalobci nelze udělit doplňkovou ochranu, opětovně se zabýval jeho tvrzenými rodinnými důvody a úmyslem realizovat svá rodičovská práva, přičemž odkázel na relevantní judikaturu NSS podle které rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Soud dále doplňuje, že neudělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany neznamena porušení mezinárodních závazků ČR, konkrétně čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či Úmluvy o právech dítěte. Dodržení uvedených mezinárodních smluv není vázáno na zákon o azylu, ale má všeobecnou platnost a v daném případě lze jejich naplnění najít v zákoně o pobytu cizinců. Soud v daném případě neshledal ani splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu. Pokud se žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany domáhá namísto aplikace § 14b odst. 1 zákona o azylu analogické použití ustanovení § 15 zákona o pobytu cizinců, nemůže soud takovou argumentaci přijmout, neboť každý z těchto zákonů, jak ostatně vyplývá i z jejich názvu, řeší rozdílné situace a status cizince na území České republiky. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“.*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. ledna 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně